

Sygn. akt VII Ka 1109/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Dorota Lutostańska,

SO Leszek Wojgienica,

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Wach

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Mirosława Zelenta

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2020 r. z oskarżenia subsydiarnego **A. Ł. (1)**

sprawy **M. R. (1)**, ur. (...) w G., syna Z. i M. z domu J.,

oskarżonego z art. 231§1 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 28 października 2019 r., sygn. akt (...)

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego M. R. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 1109/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu rejonowego w G. z dnia 28 października 2019 r. w sprawie (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego M. R. (1) (R.)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Prokurator zaskarżył orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego M. R. (1) i zarzucił mu:</p> <p>1/ naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego sprawy obejmującego zeznania pokrzywdzonego, pisemną opinię biegłego patamorfologa oraz wyjaśnień oskarżonego, a w konsekwencji tego przypisanie waloru wiarygodności zeznaniom A. Ł. (1) oraz opinii biegłego, a jednocześnie odmówienie takiego waloru wyjaśnieniom M. R. (1), w wyniku czego błędnie poczynione zostały ustalenia, że to oskarżony uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy do wniosków takich nie prowadzi;</p> <p>2/ ponadto z ostrożności procesowej:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na nieuzasadnionym przypisaniu oskarżonemu przekroczenia uprawnień funkcjonariusza Policji, w sytuacji kiedy to Sąd Rejonowy przesądzając o sprawstwie i winie nie poczynił uprzednio ustaleń jakiego to rodzaju uprawnienia w związku z zatrzymaniem osoby przysługują funkcjonariuszom Policji, a</p>	<p># zasadny co do uniewinnienia od popełnienia zarzucanego czynu</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

następnie które z tychże uprawnień miały zostać przez oskarżonego przekroczone;

3/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 231 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, przejawiające się przypisaniem oskarżonemu zrealizowania znamion czynu zabronionego bez jednoczesnego wskazania, które z przysługujących funkcjonariuszowi publicznemu uprawnień miały zostać przez M. R. (1) naruszone;

Obrońca oskarżonego M. R.

(1) zaskarżyła wyrok w całości na korzyść wymienionego i zarzuciła mu:

I/ obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj-:

1/ art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez z oparcie rozstrzygnięcia o winie M. R. (1) li tylko na jednym dowodzie obciążającym oskarżonego i pominięciu dowodów dla niego korzystnych, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska przy jednoczesnym dążeniu do z góry założonej wersji o winie M. R. (1) oraz całkowicie jednostronnej ocenie dowodów,

2/ art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i całkowicie dowolne, tendencyjne i wybiórcze przyjęcie, że:

a/ zeznania pokrzywdzonego A. Ł. (1) zasługują na uznanie za wiarygodne i pozwalające na dokonanie w oparciu o ten dowód ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, podczas gdy prawidłowa, zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ich

ocena prowadzi do przekonania, że nie zasługują one na wiarę, zwłaszcza przy uwzględnieniu ich rażącej sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim jego twierdzeniom, że:

- po przeprowadzeniu badania na (...) w G. odebrało go ze szpitala dwóch policjantów, wśród których był M. R. (1) {k. 95v), podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że osobami które odwoziły pokrzywdzonego do siedziby Komendy Powiatowej Policji w G. byli I. S. i K. P.,

- badanie na zawartość alkoholu odbyło się w dużej sali w której znajdowali się inni funkcjonariusze policji, a urządzenie do jego przeprowadzenia przyniosła policjantka (k. 318), podczas gdy jak wynika z zeznań K. P. (k. 32v) oraz I. S. (k. 29v) jest to urządzenie stacjonarne, które znajduje się w jednym, niewielkim pomieszczeniu i w celu sprawdzenia stanu trzeźwości przyprowadza się do niego osobę zatrzymaną,

- przed osadzeniem w (...) nie był badany przez lekarza (k. 95v) i na (...) w G. przebywał wyłącznie jednokrotnie (k. 318), podczas gdy jak wynika z zaświadczenia lekarskiego wystawionego przez W. K. (1) pokrzywdzony ok. godz. 3.20 był przez niego badany i stwierdzono brak przeciwwskazań do jego przebywania w (...),

- ta sama osoba zarówno zamykała go, jak i zwalniała z (...) (k. 318), podczas gdy jak wynika zeznań P. S. (k. 62) to on był osobą która wykonywała z pokrzywdzonym czynności związane

z jego osadzeniem, natomiast zwolnieniem zajmował się z kolei J. Z. (k. 215v),

- policjantem zadającym mu uderzenie był M. R. (1), którego opisał jako osobę noszącą wąsy (k. 95v), podczas gdy jak wynika z zeznań K. N. (1) oraz A. K. (1) oskarżony nigdy wąsów nie nosił,

- świadkami uderzenia byli inni funkcjonariusze policji znajdujący się w tym czasie w siedzibie Komendy Powiatowej Policji w G. (k. 318), podczas gdy żaden z zeznających w sprawie policjantów nie potwierdził wersji zdarzenia przedstawionej przez pokrzywdzonego,

b/ opinia biegłego patomorfologa wskazuje na możliwość wystąpienia u pokrzywdzonego obrażeń oka wyłącznie w wyniku uderzenia go pięścią, podczas gdy nie jest ona w swoich wnioskach kategoryczna, a zatem nie wyklucza ewentualnego powstania u A. Ł. (1) takich dolegliwości także w wyniku innych okoliczności, w tym przebytego wypadku drogowego lub późniejszego jego przebywania w (...),

c/ wyjaśnienia M. R. (1) nie zasługują na uwzględnienie, podczas gdy są one konsekwentne, spójne i logiczne, a nadto znajdują pełne potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów oraz zeznań funkcjonariuszy policji wykonujących czynności z A. Ł. (2)szewiczem, a stanowisko Sądu Rejonowego o nieprawdziwości wyjaśnień oskarżonego oparte jest wyłącznie na tym, że pozostają one w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego,

2/ art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez oparcie wyroku tylko na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnienie wyłącznie zeznań pokrzywdzonego, przy jednoczesnym pominięciu istotnych dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a wyłączających możliwość popełnienia przez M. R. (1) zarzucanego mu czynu, tj.

a/ zeznań świadka A. K. (1) (k. 36) (protokół rozprawy głównej z dnia 27 lutego 2019 r.) z których wynika, że A. Ł. (1) po zdarzeniu drogowym miał zaczerwienioną twarz, co może prowadzić do wniosku, że zasinienie w okolicach oka pojawiło się u niego w związku z wypadkiem i nie ma nic wspólnego z czynnościami wykonywanymi wobec niego w Komendzie Powiatowej Policji w G.,

b/ zeznań świadka K. N. (1) oraz A. K. (2) A. K. (1) (protokół rozprawy głównej z dnia 27 lutego 2019 r.) z których wynika, że M. R. (1) nigdy nie nosił wąsów, podczas gdy z zeznań A. Ł. (1) jednoznacznie wynika, że policjant który miał go uderzyć pięścią w oko nosił wąsy, co prowadzi jednoznacznie do wykluczenia oskarżonego jako osoby mającej zadać Pokrzywdzonemu uderzenie,

c/ zeznań świadka J. Z. (protokół rozprawy głównej z dnia 28 marca 2019 r.) z których wynika, że A. Ł. (1) informował go o obrażeniu oka, które miały u niego powstać nie z powodu uderzenia go przez funkcjonariusza policji, a w wyniku przebytego wypadku drogowego,

d/ zeznań świadka A. K. (1) (k. 35v) z których wynika, że z relacji ratowników z pogotowia,

pokrzywdzony jechał bez zapiętych pasów, uderzył klatką piersiową w kierownicę i głową w szybę, co prowadzi do braku możliwości jednoznacznego wykluczenia powstania obrażenia w okolicach oka w wyniku wypadku, które stało się widoczne dopiero po kilku godzinach od zdarzenia,

e/ zeznań świadka K. N. (1) (k. 46) (protokół rozprawy głównej z dnia 27 lutego 2019 r.) z których wynika, że odniósł on wrażenie jakoby linią obrony A. Ł. (1) było posądzenie funkcjonariusza policji o pobicie co miało umożliwić mu uniknięcie odpowiedzialności karnej za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości,

f/ zeznań świadka M. M. (2) (protokół rozprawy głównej z dnia 26 sierpnia 2019 r.), K. P. (k. 32v), A. K. (1) (protokół rozprawy głównej z dnia 27 lutego 2019 r.) z których wynika, że A. Ł. (2) wicz przejawiał agresję, był pobudzony, używał wulgaryzmów, co wprost przeczy stanowisku Sądu Rejonowego o jego spokojnym zachowaniu,

g/ opinii biegłego psychologa z której wynika, że osoba znajdująca się w stanie nietrzeźwości o stężeniu alkoholu odpowiadającej tej ujawnionej u pokrzywdzonego ma upośledzone sprawności poznawcze takie jak uwaga, percepcja i myślenie, co prowadzi z kolei do istotnych zakłóceń w kodowaniu informacji, a ich odtworzenie w późniejszym czasie jest mało możliwe oraz może zawierać błędy, zniekształcenia i zafałszowania.

3) art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w konsekwencji

sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nie pozwalający na prześledzenie toku rozumowania Sądu i ocenę, czy przypisanie M. R. (1) odpowiedzialności karnej za zarzucane przestępstwo jest prawidłowe, w tym przede wszystkim nieustalenie części stanu faktycznego mającego istotny wpływ na uznanie za wiarygodne relacji pokrzywdzonego, w tym przede wszystkim dokładnie kiedy, po jakich czynnościach z jego udziałem i w jakich konkretnie okolicznościach miało mieć miejsce uderzenie A. Ł. (1).

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że:

1/ oskarżony M. R. (1) i świadek A. K. (1) po przeprowadzeniu na miejscu wypadku u A. Ł. (1) badania na zawartość alkoholu przewieźli pokrzywdzonego na (...) w G. (uzasadnienie - str. 3), podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że wymienieni nie dokonywali takiej czynności z pokrzywdzonym, a na (...) został on po wypadku przewieziony przez ratowników medycznych,

2/ zeznania pokrzywdzonego A. Ł. (1) są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego M. R. (1) zarzucanego mu czynu, podczas gdy treść całokształtu przeprowadzonych dowodów oceniana we wzajemnym powiązaniu prowadzi nieodparcie do przeciwnego wniosku,

3/ oskarżony M. R. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego de facto tylko w oparciu o zeznania A. Ł. (1), mimo braku innych przekonujących

	i obiektywnych dowodów winy oskarżonego.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacje są zasadne w takim zakresie w jakim podniesione w nich zarzuty nakazywały zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego. Ponadto wobec praktycznej tożsamości zarzutów możliwe jest jednoczesne ustosunkowanie się do obu środków zaskarżenia.</p> <p>Słusznie skarżący w swoich apelacjach wskazują, że dla uznania prawidłowości oceny zebranego materiału dowodowego konieczne jest stosowanie zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 kpk. Związana jest z tym konieczność rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i w konsekwencji dokonanie oceny dowodów w ich wzajemnym powiązaniu.</p> <p>Dotyczy to przede wszystkim analizy twierdzeń pokrzywdzonego, które jawią się w zdecydowanej części jako sprzeczne z wieloma zebranymi w sprawie dowodami.</p> <p>Wskazać zatem należy, że sam Sąd I instancji tak wskazał na fakt znajdowania się pokrzywdzonego w stanie nietrzeźwości oraz odbieganie części jego zeznań od dokonanych w sprawie ustaleń. Niemniej jednocześnie uznał, że mogą być one podstawą dla dokonywania niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń. W istocie Sąd Rejonowy przyjął, że „wszystkie te sprzeczności są nieistotne dla ustalenia jego</p>	

wiarygodności przyjmując, że sam fakt wskazania oskarżonego jako osoby, która zadała mu uderzenie jest wystarczający dla skazania funkcjonariusza policji”- k. 191 akt sprawy.

Tymczasem prawidłowo wskazują skarżący, że zeznania A. Ł. sprzeczne są z ustalonym stanem faktycznym opartym na innych dowodach. W ślad za apelacją obrońcy oskarżonego zauważyć należy, że pokrzywdzony od samego początku konsekwentnie twierdził, że „po przeprowadzeniu badania na (...) w G. odebrało go ze szpitala dwóch policjantów, wśród których był M. R. (1). Następnie po przyjeździe do siedziby Komendy Powiatowej Policji w G. odbyło się jego badanie na zawartość alkoholu, które miało zostać przeprowadzone urządzeniem przenośnym, w dużej sali w obecności kilku funkcjonariusz policji. Po tej czynności miał on zostać uderzony pięścią w oko przez M. R. (1) i następnie osadzony w (...), gdzie przebywał do czasu jego formalnego zwolnienia”. Powyższa relacja pozostaje jednakże w opozycji do innych dowodów, w szczególności do zgromadzonych dokumentów. Po zdarzeniu drogowym z udziałem pokrzywdzonego do siedziby Komendy Powiatowej Policji w G. został on odwieziony nie przez oskarżonego M. R. i A. K. (1), (którzy byli obecni na miejscu zdarzenia w miejscowości W.) ale przez I. S. i K. P. a badanie na zawartość alkoholu odbyło się przy użyciu urządzenia stacjonarnego, które nie jest przenoszone. Następnie przed osadzeniem pokrzywdzonego w (...) został on przewieziony **po raz drugi** na (...) w G., gdzie został przebadany ponownie przez lekarza, tj. W. K. (1), który stwierdził brak

przeciwskazań do jego osadzenia. Wreszcie po powrocie do Komendy Powiatowej Policji w G. został on osadzony przez P. S., gdzie przebywał do czasu jego zwolnienia przez J. Z..

Wobec powyższych okoliczności z mocą podkreślić należy, że A. Ł. faktycznie neguje **dwukrotny** pobyt na (...) w Szpitalu w G. oraz twierdzi, że „zaświadczenie lekarskie musiało być wypisane za jednym razem przez lekarza W. K. (1)”- k.319 akt post. przyg; k.94 akt sprawy! Jednakże **dwukrotny pobyt na oddziale ratunkowym i dwukrotne badanie pokrzywdzonego** w sposób nie dający się podważyć wynika z dokumentacji medycznej na k. 3, k.23 i k.331 akt post. przyg. . W tym zakresie wskazać także należy, że analiza tych dokumentów wprost świadczy o tym, że lekarz W. K. badał pokrzywdzonego po raz pierwszy po zdarzeniu drogowym w godzinach 00.25-1.29 i ponownie o godz. 3.20 i za każdym razem był wystawiony inny dokument.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że pokrzywdzony kierował pojazdem i uderzył w drzewo znajdując się w stanie wysokiej nietrzeźwości. O godz. 0.29 stwierdzono u niego w wydychanym powietrzu: 1.19 mg/l alkoholu a o godz. 1.48, 2.18 i 2.47 odpowiednio 0,93, 0,95 i 0,90 mg/l alkoholu – k.193-194 akt post. przyg. Oskarżony odmówił podpisania protokołu i negował uzyskane wyniki wskazując, że „tam jest cała klika, która współpracuje ze sobą”- k.319 akt post. przyg. Sąd I instancji prawidłowo przyjął w ustaleniach faktycznych wynik tych badań- k. 167. Co więcej, zauważyć należy, że w istocie A. Ł. ostatecznie uznał wyniki badania

na zawartość alkoholu w swoim organizmie, czego konsekwencją był skazujący wyrok za czyn z art.178a§1 kk- porównaj k.199-201 akt post. przyg. Zasadnie zatem obrońca oskarżonego wskazuje na faktyczny stan pokrzywdzonego i wysoką nietrzeźwość w nocy na 12 listopada 2016 r., co niewątpliwie miało wpływ na jego zdolność do postrzegania, zapamiętywania i komunikowania faktów. W tej sytuacji co do zasady nie jest możliwe zanegowanie opinii biegłego psychologa, który wskazał, że alkohol w organizmie w dawce zbliżonej do tej, którą miał A. Ł. (1) **znacznie** upośledza sprawności poznawcze takie jak uwaga, percepcja i myślenie, co prowadzi do istotny zakłóceń w kodowaniu informacji i ich odtworzenie w późniejszym czasie.

Z powyższym wiąże się bezpośrednio kwestia wskazania M. R. jako osoby, która miała mu zadać cios .

Zauważyć należy, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa A. Ł. złożył w blisko dwa tygodnie po zdarzeniu i w swoim piśmie faktycznie wskazał na jednorazowy pobyt w (...), po którym miał zostać w pokoju komisariatu uderzony pięścią w oko, przy czym pokrzywdzony nie przedstawił żadnych okoliczności mogących pozwolić na ustalenia danych tego funkcjonariusza. W dniu 30 listopada 2016 r. podczas przesłuchania przez prokuratora pokrzywdzony opisał sprawcę uderzenia jako najmłodszego policjanta (M. R. urodził się w (...) r. a A. K.-K., który pełnił służbę razem z oskarżonym urodził się w roku 1987 a zatem oskarżony nie był najmłodszym policjantem) o krępej budowie ciała, o okrągłej twarzy i posiadającego **krótkie, ciemne**

włosy. W dniu 25 kwietnia 2017 r. A. Ł. zeznał, że policjant który go uderzył miał wąsik i bródkę i krótkie włosy. Wreszcie podczas okazania, w czasie którego rozpoznał M. R. pokrzywdzony podał, że w czasie przedmiotowego zdarzenia policjant miał jeszcze wąsy a rozpoznał go po ogólnym wyglądzie twarzy- k.9, k.95 odw. i k.225 akt post. przyg.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane dowody w postaci zeznań pokrzywdzonego i protokołu okazania osób nie mogą stanowić wystarczającego i koniecznego dowodu pozwalającego na uznanie winy M. R.. Przede wszystkim z biegiem czasu od zdarzenia podawany opis oskarżonego ewoluował. Ponadto nie sposób jest przyjąć aby podawany opis sprawcy „pasował” do oskarżonego. Decydujące znaczenie w tej kwestii ma fakt, że ***M. R. nie ma krótkich włosów ale wydatną łysinę. W żadnym wypadku nie można zatem przyjąć, że podawany przed okazaniem rysopis sprawcy odpowiada wizerunkowi oskarżonego jak na k.228*** akt post. przyg. Nie bez znaczenia jest i to, że jak wynika z zeznań A. K.-K. i K. N. oskarżony nie nosił wąsów a powyższe koresponduje z wspomnianym wizerunkiem. Zasadnie także wskazuje skarżąca, że A. Ł. w zeznaniach jak na k.318 wskazywał, że mógł on zostać uderzony przez oskarżonego przed badaniem na zawartość alkoholu. Tymczasem M. R. (1) nie było w tym czasie w siedzibie Komendy Powiatowej Policji w G. albowiem z notatnika służbowego K.. P. wynika, że pokrzywdzony został przekazany oskarżonemu o godzinie 2.55 –k. 135 akt post. przyg.

Nie sposób również jak to czyni Sąd I instancji, że przyjęciem wersji pokrzywdzonego przemawia także ta część jego zeznań, w której wskazuje się na kwestie podpisu złożonego przez K. N. za A. Ł. – k. 173. Zauważyć bowiem należy, że przesłuchanie pokrzywdzonego, w którego protokole przesłuchania policjant złożył za niego podpis odbywało się w godzinach popołudniowych w dniu 12 listopada 2016 r. a zatem już w czasie gdy A. Ł. nie znajdował się pod wpływem spożytego poprzedniego dnia alkoholu- k.83, k. 97 akt sprawy.

W konsekwencji nad przedstawionymi sprzecznościami w zeznaniach A. Ł. (2)wiczka w konfrontacji z pozostałymi dowodami nie sposób jest przejść obojętnie. Mają bowiem one niebagatelny wpływ na możliwość dokonania w sprawie pewnych ustaleń faktycznych. Dopiero zestawienie relacji pokrzywdzonego z treścią innych dowodów pozwala na jej weryfikację pod kątem wiarygodności i przydatności dla ustalenia okoliczności zdarzenia. Tymczasem w niniejszej sprawie pokrzywdzony nie tylko negował zaistnienie czynności, które odbywały się jego udziałem ale także nie zeznawał w spójny sposób i wreszcie nie podawał jednoznacznego i konsekwentnego rysopisu osoby, która miała go udrzeć. W tej sytuacji treści złożone w protokole rozpoznania z dnia 19 maja 2017r. a zatem po upływie 6 miesięcy od zdarzenia nie mogą stanowić podstawy dla skazania M. R.- art.5§2 kpk.

Z drugiej strony brak jest podstaw do podzielnia stanowiska skarżących co do tego, że

zebrane dowody a zwłaszcza opinia biegłego patomorfologa zdają się wskazywać, że obrażeń lewego oka pokrzywdzony doznał poza komisariatem Policji. Analiza powoływanej już dokumentacji medycznej, zwłaszcza w kontekście wskazanej tam chronologii podejmowanych czynności, właśnie w powiązaniu z opinią jak na k.89-91 i k. 291-292 winna prowadzić do wniosku, że A. Ł. nie doznał obrażeń ani w wyniku zdarzenia drogowego ani w czasie pobytu na (...).

W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie podziela oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie uznania winy M. R. (1) albowiem w istocie sprowadza się ona do przyjęcia, że dowód w postaci zeznań A. Ł. (1) jest wystarczający do uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy bowiem z jednej strony za wiarygodne potraktował pełne istotnych wątpliwości i wręcz sprzeczności twierdzenia pokrzywdzonego a drugiej faktycznie nie uwzględnił pozostałych okoliczności, które przeczą jego relacji.

Tym samym zasadnie podnoszą skarżący, że treści relacji A. Ł. (1) z całą pewnością nie można uznać za wystarczający materiał, na podstawie którego można byłoby czynić kategorię ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie i przypisać winę M. R. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu.

Z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego bezprzedmiotowe byłoby ustosunkowanie się do zarzutu prokuratora w zakresie

<p>błędu w ustaleniach faktycznych i obraży prawa materialnego co do przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji z art.231§1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu, a w przypadku nieuwzględnienia zarzutu wskazanego w pkt 1 oraz przychylenie się do zarzutów z pkt 2-3 o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, albowiem zachodzi potrzeba przeprowadzenia przewodu na nowo.</p> <p>Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski skarżących o uniewinnienie M. R. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu z przyczyn wskazanych wyżej zasługiwały na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 28 października 2019 r., sygn. akt (...) zmieniono w ten sposób, że oskarżonego M. R. (1) uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu czynu.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd Okręgowy z przyczyn wskazanych wyżej uznał, że relacji A. Ł. (1) z całą pewnością nie można uznać za wystarczający materiał, na podstawie którego można byłoby czynić kategorię ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie i przypisać winę M. R. (1)-art.5§2 kpk.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Wobec uniewinnienia oskarżonego M. R. (1) koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa- art632pkt 2 kpk

7. PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 października 2019 r. w sprawie (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 października 2019 r. w sprawie (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana